

Az önálló rádió-kisipar felé

Nagy hullámokat kavart fel az a nyílt levél, melyet egyik régi olvasónk intézett lapunkon keresztül Bornemisza Géza iparügyi miniszterhez. Igen sok levelet kaptunk, melyek legnagyobb része nagy lelkesedéssel áll a gondolat mögé, de természetesen megszólalnak azok is, akik féltik az eddig elfoglalt helyüket. Lapunk pártatlanul mindkét csoportnak rendelkezésére bocsátja publicitását, — ez a legszebb feladat, amit egy lap betölthet, — hogy a vitatkozások tisztítóüzében kialakuljon egy olyan értékes megoldás, amelyik minden értéket helyesen értékeli, nem tesz tönkre egzisztenciákat, de nem ad jogtalan előnyöket senkinek sem. Ez a köz érdeke, amelynek mindnyájan alkatrészei vagyunk s így vele élünk, vagy vele bukunk...

A hozzánk érkezett levelekből most csak néhányat ragadunk ki, a többi később közöljük.

*

Gönczi Andor írja (Hernádvécse):

A II/11. sz. vezércikkével kapcsolatban tennék egy érdembeli hozzászólást. A rádió-vevőgépek javíthatása valóban igen furcsa probléma. A szerelők közül alig néhány ért valóban hozzá s hát akkor ki? A megoldás pedig kézenfekvő s nem kivihetetlen. Javaslatom: Rendezzen a posta — a Mesterverseny adta az ötletet hozzá, — bizonyos kerületenként elméleti és gyakorlati vizsgát. A vizsgálóbizottság döntése után az elégtelen tudásúak tanfolyamra utalhatók, ennek sikerült elvégzése után gyakorlati vizsgára engedik őket. A kettős természetű verseny végetével a vizsgázók oklevelet nyernek, amely — szerzett képességük alapján — minden, a vevőtechnikát érintő munkálatra jogosít. A szegényebb-sorsú jelentkezők — különösen a befektetést kívánó gyakorlati ágban, — tudásukhoz mért támogatást kapnának. A tanfolyamra való utalás előfeltétele az elméleti vizsgának legalább 50 százalékos sikere, mely azt célozza, hogy a teljes technikai alfabéták távollattartassanak. Az egész tanfolyam pénzügyi ellátását nyugodtan vállalhatnák vezető gyáraink, mert hiszen elsőrangú érdekük, hogy gyártmányaik a szakszerű üzemelés lehetőségének támogatásával találjanak piacot. — Szeretném, ha ebben a kérdéskörben a R. T. is vállalna hozzászólást.

*

A Budapesti Villamfelszerelők, Műszerészek és Látszerészek Ipartestületének nyilatkozata:

«A Rádió Technika című műszaki folyóirat 1937 októberi számában a lap 1. és 2. oldalán Kövér Lajos rádiószerelő aláírásával «Nyílt levél Bornemisza Géza iparügyi mi-

niszter urnak» címmel cikk jelent meg, amelynek egyes megállapításai súlyosan sértők az ipartestületünkben tömörült és gondozásunkra bízott villamfelszerelő-, műszerész- és látszerésziparra nézve. Különösen sértők a nyílt levél következő állításai: «az ország tulnyomó részében még ma is minden szakavatottság nélkül, a felszerelések teljes hiányában építik és javítják a rádiót látszerészek, kerékpárműszerészek, lakatosok és villanszerelők. Ezek között nagyon sokan vannak, kik az elektrotechnika és rádiótechnika legelemibb fogalmával sem tudnak megbirkózni»... «Ezek az emberek többet ártanak a rádiózás ügyének, mint amennyit használnak»... «a rádiózó közönség a legmesszebbmenő bizalmatlanságot tanúsítja ezzel a nagyszerű iparral szemben! És ezt joggal teszi. Mert annyi hiábavaló kiadást, annyi bosszúságot még semmi sem okozott — nem is beszélve a lelkiismeretlen visszaélésekről — mint amennyit ezek a rádiós hiénák elkövettek az ország becsületes polgáraival szemben. Itt kell a legfőbb okát

DITMAR

név már fogalom

TÖBB MINT

1,000.000

DITMAR

száraz és nedves elektrolitikus kondenzátor dolgozik gépekbe építve. DITMAR-kondenzátornál nincs reklamáció!

Vezérképviselő: ARDÓ JÓZSEF
Budapest, VI., Vilmos császár-ut 43.

keresni annak, hogy nem szaporodik a rádióelőfizetők száma.»

Amidőn ezeket a durván sértő és minden tárgyi alapot nélkülöző rosszhiszemű vádakat visszautasítjuk, legyen szabad hivatkoznunk arra, hogy a 9577/1927. K. M. sz. rendelet 56. §-a értelmében: «rádióvevőkészülékeknek és ezek lényeges alkotórészeinek iparszerű előállítására, javítására csak olyan iparos, gyáros kaphat engedélyt, aki szabályszerű iparigazolvány vagy iparengedély alapján villamosáramu berendezéseknek, azok részeinek, valamint villamos mérőszközöknek létesítésével, javításával, illetőleg ezeknek a munkáknak valamelyikével foglalkozik, avagy a látszerész- vagy műszerész-ipart gyakorolja. Ugyanezek az általuk előállított készülékeket és alkotórészeket forgalomba is hozhatják.»

A kormány azért ruházta fel a villamfelszerelő-, műszerész- és látszerésziparosokat a rádiók készítésével, javításával és karbantartásával egybekötött ipari munkák elvégzésével, mert ezáltal hivatott szakemberekre kívánta bízni e tevékenységi kör ellátását és meg akarta kímélni a nagyközönseget a kontárok légiójának avatatlan és kártokozó munkájától.

Nem tudjuk, hogy a cikkíró, aki lakóhelyeként egy kis vidéki mezővárost jelöl meg és magát rádiószerelőnek nevezi, milyen iparjogosítvánnyal bír, mert «rádiószerelő» ipart az ipari közigazgatási jog nem ismer, ha pedig a cikkíró a villamfelszerelő- vagy a műszerészipar gyakorlására bír iparjogosítvánnyal, úgy rendkívül furcsának tűnik fel az, hogy teljesen indokolatlanul és erre való hivatottság és jogcím nélkül oly tekintélyes, a technika legmagasabb fokán álló műszaki iparágakat támad meg, mint amilyen a villamfelszerelő-, műszerész- és látszerészipar.

Ipartestületünk mindig fokozott gonddal foglalkozott a rádiótechnika újabb vívmányainak az érdekelt iparosokkal való megismertetésével; éppen ezért évek óta rendszeresen tartunk rádióismereteket tartalmazó továbbképző tanfolyamokat ipartestületünk tagjai részére, azonban, aki egy ilyen speciális rádiótanfolyamot nem végez, annak is megvan a megfelelő technikai előképzettsége arra, hogy a megfelelő ismereteket elsajátítsa és a rádiótechnika terén vállalandó munkákat megfelelően végezze el.

Tiltakozunk az ellen az abszurd beállítás ellen, mintha a nagyközönység bizalma a villamfelszerelő-, műszerész- és látszerésziparosokkal szemben megingott volna és a legerőteljesebben visszautasítjuk azt a bárdolatlan kitétel, mintha a villamfelszerelő-,

műszerész- és látszerésziparosok rádióhiénák lennének, akik az ország becsületes polgáiraival szemben lelkiismeretlen visszaéléseket követtek volna bármikor is el.

Meg vagyunk arról győződve, hogy Bornemisza Géza m. kir. iparügyi miniszter ur önmagyméltósága, aki korábbi pályafutásából kifolyóan az elektromosipar ügyeinek egyik legalaposabb ismerője és aki az ipartestületünkben tömörült technikai iparágak iránti megbecsülésének számos ízben adta tanujelét; kellő értékére fogja leszállítani azt az igaztalan támadó anyagot, amellyel az általunk kifogásolt nyílt levél tele van tüzdelve.

Egyebekben a villamfelszerelő-, műszerész- és látszerésziparosok hozzáértésének és szaktudásának elbírálását a jövőben is nyugodtan bizzuk reá az arra hivatott szakkörök, valamint a fogyasztópiacot képező nagyközönység tárgyilagos elbírálására.»

Soraink leközléséért fogadja a tek. Szerkesztőség őszinte köszönetünk kifejezését.

Budapest, 1937 november 12.

Teljes tisztelettel

Budapesti

Villamfelszerelők, Műszerészek
és Látszerészek Ipartestülete

*

Orosháza, 1937 okt. 29.

Mélyen tisztelt Főszerkesztő Ur!

Fogadja hálás köszönetemet, amiért helyet adott nagyrabecsült lapjában szerény írásomnak. Ezzel lehetővé tette, hogy az illetékesek figyelmét felhívja az önálló rádióipar megeremtésére.

Ez nem az én magánügyem, ez sokezer ember ügye. Mégis eddig nagyon kevesen foglalkoztak vele. Én tíz éve járom az országot és gyűjtöm tapasztalataimat, keresve a megoldást, amelynek alapján könnyen, gyorsan és lehetőleg kevés anyagi áldozattal lehetne ezt az ügyet megvalósítani.

Márpedig ennek megvalósítása, érdeke a rádiótársaságnak, a gyáriparnak, az áramszolgáltató társaságoknak, a közönségnek. Azokról nem beszélek, akiknek különösen érdeke, mert ők tehetnek legkevesebbet ez időszertint. Az első és legfontosabb, a ma fennálló idevonatkozó törvények helyes módosítása. Az ipar helyes megszervezése nagyon nehéz lesz, mert azért nem lehet és nem szabad egzisztenciákat tönkretenni, mert csetleg az új kívánalmaknak nem felelnek meg. Az átszervezésnél mindenestre elsősorban a tudás érvényesülhessen, mégpedig úgy elméleti, mint gyakorlati értelemben. Azok, akik a fenti kívánalmaknak nem felelnek meg, de egyéb adottságuknál fogva már foglalkoz-

tak rádióval, továbbra is folytathassák tevékenységüket, de csakis képzett szakember közreműködésével. Szerintem a legcélravezetőbb az a megoldás volna, ha a rádióipar átszervezését egy önálló szervezet látná el. Ebben a miniszteriális szakbizottságon kívül képviselné magát a rádiótársaság, a gyáripár is. Meg kellene alakítani a Magyar Rádió Technikusok Országos Egyesületét, amely egyesület volna hivatva intézni az összes rádiós ügyeket. Igazolványos tagjai minden további nélkül önálló rádióiparosok lehetnek. A tagok pedig először egy vándorbizottság előtt vizsgáznunk tartoznak. Azért a vizsgáztatók mennének az egyes, illetőleg csoportos vizsgára jelentkezőkhöz, mert így könnyebb volna keresztülvinni. Mert ellenkező esetben sokakat az utazás és egyéb költségek tartana vissza a vizsgától. Ezt azonban nem úgy gondolom el, hogy ez a bizottság minden kis faluba elmenne, hanem csak minden vidéki centrumba, ezt pedig a jelentkezők sűrűségéhez mérten lehetne később megállapítani. Vigyázni kell azonban arra, hogy a szervezés nagy terhet ne rójjon az egyes vizsgázókra, illetve egyes tagokra. Szerény véleményem szerint, ha ezt valamikor elfogadnák, a következőképpen volna keresztülvihető a szervezés a legegyszerűbben. Először felhívást intézni az érdekeltekhez, hogy jelentkezzenek vizsgára. Ezzel párhuzamosan kiadni egy ingyenes tan-

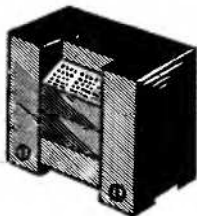
könyvet, amely hasonló szellemű lenne a Rádió Technika „Tanfolyamunk” c. rovatával, amelyből némi elméleti ismeretet meríthetnének azok, akik azt nélkülözik. Az előállítás esetleg a közben elhelyezett hirdetések összegéből és a posta meg a rádiótársaság, valamint a gyáripár támogatásával fedeződne. A jelentkezések után számításom szerint mintegy harminc vidéki centrum volna, ahol a vizsgák megtörténnének. Mivel ebben a harminc vidéki városban nem egyszerre történnének a vizsgák, így a vizsgázó bizottság háromszor, három-, esetleg négyszemélyes csoportból állana. Ez a kilenc, esetleg tizenkét ember 4—5 hónap alatt az összes jelentkezőt le tudná vizsgáztatni. Mire a vizsgák megkezdődnének, meg lehetne alakítani az előbb említett egyesületet, úgyhogy aki a vizsgát sikerrel letette, az automatice taggá válna. Így minden egyszerre lenne készen. Egy esztendő leforgása alatt mindent meg lehetne oldani. *Közben a rádió olyan hatalmas propagandát kapna, amilyent pénzért kapni nem lehet.* Mindenesetre továbbra is figyelemmel kísérem az eseményeket. És minden tőlem telhetőt elkövetek az ügy érdekében.

Kérem továbbra is szíves közreműködésüket, amelyért fogadják hálás köszönetemet sok-sok társam nevében is.

Maradok kiváló tisztelettel:

Kövér Lajos.

Biztos rádiózás

TUNGSRAM
RÁDIÓCSÖVEKKEL